

[Gert Petersen]

SF har som sagt været med i en række aftaler, og vi har været tilfredse med det, men man skal lige gøre sig klart, at for så vidt som det drejer sig om arbejdsmarked, uddannelse osv., er det godt, det, vi har været med til, men det er lappeløsninger. Vi påstår intet andet.

Der er reelt ikke gjort noget alvorligt ved arbejdsløsheden, der er reelt ikke gjort noget alvorligt ved spørgsmål som betalt frihed til uddannelse og en virkelig indsats for voksenuddannelsen. Der er gjort noget, men det er lappeløsninger, og jeg tror ikke, at de rigtige løsninger kan lade sig gøre under denne regering.

Det skal så ikke afholde SF fra at prøve på at lave nogle løsninger på mindre områder, naturligvis ikke, men vi vil hverken bilde os selv eller andre ind, at det er noget, der for alvor batter noget. Der skal noget andet til. Der skal et andet flertal, der skal en anden regering til.

Så har vi været med i aftaler om andre spørgsmål, hvor jeg mener, at vi og andre partier herinde har udøvet en meget positiv indflydelse på regeringen og virkelig har aftunget den indrømmelser. Det er i spørgsmål om folkeoplysning, overførselsindkomst, regulering og et par andre sager. Her er der fra den siddende opposition, som statsministeren taler om, udøvet et ganske stort arbejde.

Man kan sige, oppositionen har været i bevægelse, selv om statsministeren mente, at den sad så godt fast. Men igen: Når det drejer sig om de store sager, de reformer, der virkelig er brug for omkring dagpenge, omkring skatter, omkring pensionsforhold osv., kan jeg ikke se nogen mulighed for et samarbejde med regeringen fra vores side, fordi jeg ved, at regeringen vil det stik modsatte af, hvad vi vil. Den vil et totredjedelssamfund.

Jeg ved godt, fru Connie Hedegaard siger, at det ikke er en tredjedel, det er kun en sjettedel, der har det virkelig slemt i vores samfund, men det er immer hen også en 800.000-900.000 mennesker; og i øvrigt er det langt, langt flere. Men det var da interessant, at den konservative ordfører mente, at der faktisk var en sjettedel herhjemme, altså en 800.000 mennesker, som det gik ud over.

Det er vi ikke med til. Det siger vi nej til, og derfor bekæmper vi denne regering.

Derfor har vi foreslået den dagsorden, vi har foreslået, hvori vi konstaterer, at den ikke magter at løse de alvorlige problemer med massear-

bejdsløshed, udlandsgæld, statsbudget og social skævhed. Det er noget, vi må tage til efterretning. Jeg synes, Folketinget skulle tage det til efterretning, fordi det er 8 års indlysende sandhed.

Men det vil Folketinget ikke. I stedet stiller regeringspartierne – for at det ikke skal være løgn – med en opfordring til regeringen om nu at gøre det, som det igennem 8 år har været indlysende at denne regering ikke kan gøre.

Det er helt klart for Socialistisk Folkeparti, at når vi har foreslået en dagsorden, hvor vi konstaterer, at regeringen ikke magter at gøre noget ved arbejdsløsheden og udlandsgælden, så kan vi ikke støtte en dagsorden, hvor man opfordrer regeringen til at magte det, som vi kan konstatere at den ikke kan magte.

Under de omstændigheder vil vi stemme imod den dagsorden, der er foreslået fra regeringspartierne side. Det er ikke helt ærligt ment, det, der er indholdet i den dagsorden. Så har jeg sagt det så pænt, som jeg overhovedet kan sige det.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg synes faktisk også, jeg manglede et konkret bud fra statsministeren på, hvordan man agter at løse de problemer, der nu skal løses, også efter den dagsorden, der formentlig bliver vedtaget af et flertal herinde om lidt.

Jeg synes, statsministeren kom for nemt om ved det i sin svartale ved at være morsom, og det er selvfølgelig rart, at der bliver lagt sådan en hyggelig tone, men jeg synes stadig væk, at statsministeren må fortælle Folketinget, hvordan man til efteråret vil tage initiativer til at leve op til den dagsorden, der bliver vedtaget.

Det er ikke nok at sige, at til efteråret skal vi tage fat. Det har vi faktisk skullet hele tiden. Vi synes i Fremskridtspartiet, der er sket utrolig lidt i denne samling. Der er ikke sket alle de ting, som man lagde op til, altså dagpengereform, skattereform osv. osv.

Jeg noterede mig i statsministerens første tale, at der står: »Der skal ikke herske nogen tvivl om, at disse ting« – og det er skattereformen – »skal forhandles under fuld respekt for de forpligtelser, vi har over for de partier, som i 1986 var med til at bære skattereformen igennem.«

Så tilføjer statsministeren heldigvis: »Derfor må forhandlingerne om ændringer i skattesystemet i første række foregå mellem regeringen og disse partier.«